

Arrest

nr. 156 798 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

(..)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals, het grondgebied van de staten die het Schengenaqcuïs ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe t begeven. De beslissing tot verwijdering van 24.07.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd van 14.04.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname. Er bestaat een risico tot schending van de openbare orde. Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd van 14.04.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname.

Er bestaan een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Teneinde de openbare orde te handhaven is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

1.2. Verzoekende partij werd op 7 augustus 2015 zonder verzet gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Art.ikel 74/11, § 1 Vw bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”

Verzoeker is van oordeel dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, hetgeen strijdig is met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 3 Wet Formele Motivering en het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing vermeldt als motivering voor het inreisverbod van 3 jaar dat verzoeker dd. 14/04/2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk op wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname zodat er een risico op schending van de openbare orde bestaat. Tevens zou er een risico op onderduiken bestaan, aangezien verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België.

Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker slechts onder aanhoudingsmandaat staat en nog geenszins veroordeeld werd. Verzoeker beschikt tevens over een blanco strafregister (stuk 4). Bovendien werd verzoeker dd. 23/07/2015 in vrijheid gesteld, zo hij niet om andere redenen aangehouden is, mits betaling van een borgsom van € 5000,00 (stuk 4). In het arrest van de Kamer voor Inbeschuldigingstelling wordt gesteld dat deze borgstelling het gevaar voor onttrekking voldoende kan neutraliseren. Door aan verzoeker een inreisverbod gedurende 3 jaar op te leggen, zal verzoeker zijn proces echter NIET kunnen bijwonen. De borgstelling werd echter door de Kamer van Inbeschuldigingstelling opgelegd teneinde te verzekeren dat verzoeker zelf ter beschikking zou zijn voor het verdere verloop van het strafdossier naar aanleiding waarvan hij in verdenking werd gesteld. Door een inreisverbod met een duur van 3 jaar op te leggen, zal verzoeker echter niet ter beschikking zijn, hetgeen zeer nadelige gevolgen voor hem kan teweegbrengen. Bovendien werd verzoeker op eigen verzoek van de Belgische bevoegde autoriteiten uitgeleverd aan België in het kader van zijn aanhoudingsmandaat (stuk 5). Het is dan ook zeer merkwaardig dat verwerende partij hem een inreisverbod voor een periode van 3 jaar oplegt op basis van hetzelfde aanhoudingsmandaat! Niet alleen werd onvoldoende rekening gehouden met deze specifieke gegevens, verwerende partij begaat hiermee tevens een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat het arrest van de Kamer voor Inbeschuldigingstelling enkel onttrekkingsgevaar weerhoudt:

“3.2. de voorlopige hechtenis van verdachte dient enkel nog te worden gehandhaafd wegens het gevaar voor onttrekking”

Hoewel door de Kamer van Inbeschuldigingstelling geen recidivegevaar wordt weerhouden en de handhaving van de voorlopige hechtenis derhalve niet noodzakelijk is voor het risico op schending van de openbare orde, stelt de bestreden beslissing dat het aanhoudingsmandaat tegen verzoeker een risico tot schending van de openbare orde oplevert. Dit is manifest tegenstrijdig! Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met de beoordeling van de Kamer van Inbeschuldigingstelling aangaande het risico op schending van de openbare orde.

Verzoeker besluit dat voormelde elementen specifieke omstandigheden uitmaken waarmee in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden doch waarvan verwerende partij perfect op de hoogte was. Dit is in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de bestreden beslissing – door geen rekening te houden met voormelde specifieke elementen – niet afdoende gemotiveerd, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 Wet Formele Motivering hetgeen bepaalt dat:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”

Tenslotte is de bestreden beslissing niet proportioneel, aangezien verzoeker onder aanhoudingsmandaat is geplaatst en dus nog dient te worden vermoed ONSCHULDIG te zijn tot hier definitief uitspraak over is. Daar verzoeker over een blanco strafregister beschikt en op heden enkel in verdenking wordt gesteld van bepaalde feiten, is een inreisverbod voor een periode van 3 jaar niet verantwoord. Hiermee is de bestreden beslissing tevens in strijd met het proportionaliteitsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vordert derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

2.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden zodat een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorligt.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaar heeft gegeven aan de verzoekende partij omdat zij op 14 april 2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, deelname. De verwerende partij motiveert voorts dat er een risico tot schending van de openbare orde bestaat zodat aan verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven. De termijn van drie jaar voor het inreisverbod verantwoordt de verwerende partij door te verwijzen naar het feit dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, er een risico op onderduiken bestaat aangezien verzoekende partij geen officiële woonplaats heeft in België en het vrijwaren van de openbare orde.

2.4. Verzoekende partij brengt hiertegen in dat zij nog geenszins veroordeeld werd en dat zij voorts beschikt over een blanco strafregister. Tevens werd beslist haar in vrijheid te stellen onder voorwaarde van betaling van een borgsom ten einde onttrekkingsgevaar te voorkomen.

2.5. De Raad wijst er evenwel op dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing niet verhindert dat zij rekening houdt met vaststellingen die geleid hebben tot een aanhoudingsmandaat, zonder dat deze vaststellingen al dan niet aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. Immers staat het de verwerende partij vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot de feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling.

2.6. Verzoekende partij voert voorts een hypothetisch betoog omtrent het al dan niet kunnen bijwonen van haar proces. Immers wijst de Raad erop dat niets de verzoekende partij verhindert zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat – zij toont ook niet aan dat haar persoonlijke aanwezigheid op een eventueel proces vereist is – en dat, zelfs indien de persoonlijke aanwezigheid van verzoekende partij gewenst is, zij verhindert zou zijn om op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

2.7. Het loutere feit dat verzoekende partij uitgeleverd werd aan België in het kader van het aanhoudingsmandaat maakt evenmin dat de verwerende partij niet vermag over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing in het kader van de verblijfsreglementering, hetgeen tot haar bevoegdheid behoort.

2.8. Ook waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling waaruit blijkt dat haar strafrechtelijke voorlopige hechtenis niet gehandhaafd hoeft te blijven omdat het gevaar voor onttrekking geneutraliseerd wordt door het opleggen van een borgsom kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat de openbare orde gehandhaafd dient te worden en omdat er een nieuw gevaar bestaat tot schending van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. In het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling wordt bovendien gesteld dat de ernstige aanwijzingen van schuld nog steeds bestaan zodat dit de bevindingen van de verwerende partij ondersteunt dat de openbare orde moet gehandhaafd worden *in casu*. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de gemachtigde toekomt om verblijfsrechtelijke gevolgen te verbinden aan het gedrag van de verzoekende partij. Het gegeven dat de Kamer van Inbeschuldigingstelling een voorlopige hechtenis niet langer noodzakelijk acht, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten van openbare orde en dat de gemachtigde oordeelt dat *in casu* een inreisverbod van drie jaar verantwoordt is ter vrijwaring van de openbare orde.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.10. De verzoekende partij maakt geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER